

Posudek vedoucího práce

Jana Chlupová: Dramatická výchova ve výchově dětí s ADHD

Jana Chlupová je nadšenou a obětavou vychovatelkou, která se upřímně zajímá o své svěřence a jejich problémy. Z tohoto přesvědčení a vůle maximálně jim pomoci vyplynul záměr zamyslet se nad tím, zda a jak mohou některé dramatickovýchovné metody pomoci dětem s ADHD.

Téma práce je neobyčejně aktuální a stále ještě málo zpracované. Proto jsem přivítal záměr J. Chlupové věnovat soustředěnou pozornost možnostem, které dramatická výchova nabízí nebo by mohla nabídnout "problémovým" dětem, zejména dětem hyperaktivním, těžko soustředitelným. Diplomantka se snažila zmocnit se tématu neobyčejně zodpovědně, pracovala na něm systematicky, často svůj text konzultovala, ale postupně zjišťovala, že je přeci jen lepším praktikem než teoretikem. Na textu, který nakonec předložila, je znát, že nemá moc zkušeností s prací s odbornou literaturou a vůbec s psaním odborného textu a že by potřebovala do oboru dramatické výchovy proniknout ještě víc, aby mohla dané téma důkladněji zpracovat. Práce J. Chlupové se nerodila jednoduše a konečná podoba textu není upřímně řečeno zcela uspokojivá.

Jak úvodní pasáže o ADHD, tak pasáže o dramatické výchově jsou velmi zkratkovité. Ostatně mnohé pasáže bakalářské práce jsou více méně kolážemi z citátů z literatury, které ke všemu nejsou vždy zcela logicky propojeny. Někde není navíc jasné, zda jde o citát, nebo o parafrázi. Ne vždy je materiál přehledně utříděn (viz např. kapitolu 3). Dalším problémem je to, že text není vždy obratně formulován a je v něm řada chyb, zejména v interpunkci.

Nejcennější je předložená bakalářská práce tam, kde se J. Chlupová dostává k popisování a reflektování vlastních zkušeností, tedy v praktické části. Byť i tady najdeme neobratnosti nebo problémy, je třeba ocenit některé autorčiny pěkné nápady a poznámky. Pasáže o kroužku Kamarád dokládají, že autorka intuitivně cítí, co děti s ADHD potřebují; speciálně tato část obsahuje řadu cenných postřehů.

Sympatický je mi pokus postihnout, které z dramatickovýchovných metod a technik by mohly být vhodné pro práci s dětmi s ADHD (str. 19-20). Jen je škoda, že jsou tu jen ukázky jednotlivostí. Mám za to, že by bylo užitečné dostat se k zobecněním a postihnout hlavně to, *proč* právě dané okruhy metod a technik by pro děti s tímto handicapem mohly být využity.

Slabá je naproti tomu kapitola o osobnosti učitele (kapitola 3.4.). A přitom právě tady by bylo potřeba jít skutečně do hloubky, protože učitel, resp. vychovatel, který chce ve své práci s dětmi s ADHD využívat dramatickovýchovných metod a technik, musí disponovat specifickými dovednostmi, musí na to být dobře připraven a měl by mít - podle mého přesvědčení - i jisté specifické dispozice pro tuto práci.

Závěrečné kapitoly mají proměnlivou úroveň. Vedle zdařilých pasáží (např. podkapitola Rozvíjení psychických funkcí, str. 36) tu jsou kapitoly výrazně slabší (např. v kapitole 4.3.2. Rozvíjení dramatických dovedností jsou zmínky jen o zvládnání prostoru a temporytmických cvičeních nebo kapitola Řečové dovednosti obsahuje všeho všudy jen jeden stručný, málo říkající odstavec).

Ocenil jsem zařazení kapitoly 4.5. Rizika při práci s dětmi s ADHD, v níž autorka rizika nejen konstatuje, ale pokouší se na základě vlastních zkušeností nabízet i některá řešení. Škoda jen že je tato kapitola tak stručná.

Ukázka lekce, která je k textu přiložena, má sice pěkný úvod, ale bohužel je založena spíše na ilustrování textu a málo podněcuje tvořivost dětí. Hlavní problém je

ovšem v tom, že "aplikace" pohádky na reálné problémy dětí je poněkud násilná. Hrubínova pohádka je založena na *hře* s pohádkovými postavami, nelze ji brát jako "realistický" obrázek skutečnosti.

Předložená bakalářská práce Jany Chlupové má podle mého názoru řadu problémů. Ale - zejména s ohledem na píli a úsilí, které diplomantka projevovala při její přípravě, - může být podle mého názoru přijata a doporučena k obhajobě.

V Praze dne 30. dubna 2007

doc. Jaroslav Provazník

Návrh klasifikace: DOBŘE.